

nos vtakniti! Kaj ne, g. kaplan? G. kaplanu voščimo zdrave in vesele Božične praznike in novo leto, želimo tudi, da bi z novim letom opustil politiko, začel učiti lepi krščanski nauk, in nam na ljubo bi bilo, da se mir ohrani v celi naši fari. Vsevidel.

Varujte živali!

Zima je prišla in trpljenje vboge živali je zopet veliko. Kdor ima človeško srce v prsah, kušal bode nemi živali trpljenje olajšati. Ne pustite konj predolgo na cesti stati, pazite da je v hlevu vse v redu in primerna toplota, ne pozabite domačega psa in ne dajte mu premrzle vode, krmite tudi nežno ptico, ki trpi zdaj pomanjkanja!

Schicht Stearin-sveče LEDA

najfinejša vseh mark! Apartni, elegantni zavoj!

Ne tečejo!
Ne dišijo!

Ne kadijo!
Ne delajo saj!

Gorijo s svetlim, mirnim plamenom. 872

Golob kot fotograf.

Kakor znano, se je golobe že desetletja sem tako dresiralo, da nosijo pisma v velike daljave. Zlasti za vojaško službo ima to veliki pomen. Zdaj so pa še nekaj novega izumili v avstrijski in nemški armadi. Kakor kaže naša

Die Brieftaube als Photograph.

slika, ima golob na prsih mali fotografski aparat pritrjen. Ta aparat deluje sam in to v gotovem času. Golob leti torej skozi zrak in fotografira obenem pokrajino, ki leži pod njim. V času vojske bi bilo to pri trdnjavah in drugod velikanskega pomena.

Novice.

Izjava. Pribijem, da je pred par tedni prinesel Vekoslav Spindler v svojem „Narodnem dnevniku“ odnosno „Narodnem listu“ poročilo, v katerem je sprožil „duhovito“ laž, da so mene podpisane Nemci za 8000 gold. „kupili“. Pribijem, da sem nato Vekoslava Spindlerja imenoval nesramnega lažnika in obrekovalca. Pribijem nadalje, da je Vekoslav Spindler na moje očitane pisal, da bode svojo trditve s podatki dokazal. Bil sem s tem zadovoljen in sem čakal. Čakal sem par tednov in — še danes čakam. Pribijem torej, da Vekoslav Spindler doslej ni ničesar storil, da bi svojo trditve dokazal ali pa svojo laž popravil. Svojo nataskano obljubo je pozrl. Pečat lažnika ostane torej na njegovem čelu. Spindler je pač mislil, da bodem na njegovo nesramno laž pozabil. Ali zmotil se je. Torej — kaj je s podatki? — V Ptuj, 12. decembra 1910. — Karl Linhart.

Iz Spodnje-Stajerskega.

„Sokole“ imamo v Ptuj, — tako nam piše naš hudomušni prijatelj Tebničmar — „sokole“ imamo, hvala Bogu in sv. Neži, ki je patronica v glavi bolanih . . . Mi imamo sicer tudi druge tiče. Vrabcov imamo dosti in mestna policija jih niti ne zasleduje, kadar spustijo raz

drevesa kakšno belo-rumeno medaljico na široki moderni klobuk lepih dam. Zadnjič je neki vrabček v nešmکم Ptuj imel predrznost, da je izpustil kapljico nesnage na klobuk neke slovenske frajle. To je na vsak način nemčurška predrznost! Zato je dr. Fermevc tudi spisal dolgi članek za „Narodni dnevnik“; v kratkem bode ta protestni članek objavljen. In hofrat Ploj bode v državnem zboru interpeliral, da slovenske jungfrave niti pred nesramnimi „nemškimi“ vrabci miru nimajo. Kajti vse kar je prav, — hofrat Ploj pa je na vsak način za čednost in za moralo in za brinje — pardon: brinja ne mara Ploj, niti brinjevca ne mara, kadar ga nima. Pa tudi druge ptičke imamo razven vrabcov v Ptuj. V Hajdino pri Ptuj zahaja n. p. neka nočna ptica, ki ji pravijo „Jager“. Ne vemo, koga „jaga“ ta „jager“. Divjih mačk ni v Hajdino in redke so tudi srpe za ljubeznjivimi očmi. Oh te ljubeznjive srpe! Proti jutru, kadar zapoje petelin prvokrat, pa priffota nočni tiček „jager“ zopet v Ptuj. . . . Prosimo cenjene naravoslovce, da tega od „Stajerca“ novo odkritega ptička zoologično opišejo . . . Ščinkovcov imamo v Ptuj mnogo; iz vseh streh žvrgolijo in žvrgolijo in oblast bi jim morala jezike postrčiti; kajti ti ščinkovci prihajajo iz Gauklerjeve okoliške šole in tam se prav hitro naučijo petja. Take ščinkovce imenujejo Nemci „drek-finke“; ali ta beseda ne zadene malih ptičkov, pač pa starih krorakjev, ki bi jih imeli vzgojevati . . . Mi imamo v Ptuj tudi stare sove. Pri temu res ne mislimo na bledolično gospodično Vigec. Ne, gospodična Vigec sicer ni mlada, ali sova pa le ni; tudi podobna ni sovi, kajti njen nos je naraven in nima take forme, kakor sovini kljun. Poleg tega je sova večidel tiha. Gospodična Vigec pa nima te navade: ona ni tiha. Ona govori celo na shodih v „Narodnem domu“; ona se ne briga za „kohllefel“; ona, namreč gospodična Bigec ali Rigeč ali Vigec ali Migeč že vè, kakšen ptiček je . . . O ostalih nočnih tičkih ne govorimo; lelični ljudje jih itak poznajo, nelelični jih tudi poznajo, čeprav bi jih glasom zapovedi svoje ženke ne smeli poznati. Kajti, — oženjeni dedci so presneto mastni okoli ušes . . . Govorili bi tudi lahko na dolgo in široko o drugih tičkih. Tako o netopirjih, ki so pol tiča, pol miši, in ki letajo zlasti okoli farne cerkve in čakajo, kje bi kakšno mušico vjeli. Kajti apetit do muh imajo vedno in zato poiščejo muhe semtertja v hiralnici. Nekatere muhe pa prihajajo celo v brolg netopirjev. In tudi ščinkovci imajo to navado . . . Potem imamo v Ptuj nekega starega papagaja z rdečo glavo. Stanuje tam v Herrengasse. Navajen pa je samo na eno besedo. Vedno govori namreč: ekspenzar, ekspenzar, ekspenzar . . . Ali „sokole“ imamo tudi in to so tiči z ostriji krempljčki; miši in manjše podgane imajo strah pred „sokoli“. Ti naši „sokoli“ so v privatnem svojem življenju večidel „lerpobi“ pri nemških mojstrih. Ali kadar so „sokoli“, imajo rdeče srajce. Nekateri imajo baje še „šnefeuer“-hlače, tako da jim srajca zadaj vun gleda in imajo torej tudi rdeči, semtertja malo rumenkasti rep. Zdaj je „sokolom“ takih članov zmanjkalo. Zato so povešali kljune in se s kremplji za ušesmi praskali. Ali voditelju „sokolov“, advokatu dr. Fermevcu prišla je nakrat misel. Pri sodnji mu misli ne pridejo tako hitro. In skical je v Brenčičovo restavracijo v zadnji kotichek neki shodek. „Sokoleki“ so priffotali, pili Zupančičevo vince in poslušali. Vse to nas bi ne zanimalo. Ali — tudi jaz, tvoj prijatelj Tebničmar sem bil pri Brenčiču in sem ravno z Vesjakom „eins“ igral, ko se je shod pričel. Opazil sem pa med „zborovalci“ m. dr. celo vrsto šolarjev iz naše gimnazije. Glej, glej, — sem se mislil, — kaj pa imajo ti fantički tukaj opraviti? Tako sta bila navzoča dva sinčka železniškega uradnika Mlakarja, ki menda vendar vè, da se gimnazijci ne smejo v politiko vtikati. Mlakar je sicer vneti sin Libuse, ali to bi moral vedeti. Tudi sem opazil sinčka kramarja Senčarja. In mislil sem si: Senčar je bil svoj čas tako navdušen nemški „turner“, da se je dal celo z črno-rdečezlatim trakom fotografirati. Zdaj pa pošilja svojega sinčka-gimnazijca na „sokolske“ shode. Oj ti čudna stvar ti . . . Sicer pa naj bode kakor hoče. Mi imamo na tej celi stvari le zoologično

zanimanje. Ptički naj le skačejo od vejice do vejice in črni srakoper naj jih le vodi, — čv-kajo naj in pojejo in kokodajskajo in žvrgolijo, narodni ptički, — mi se jih veselimo! Pi, pi, čiv, čiv, pi, pi . . .

Pobalinstvo. Naši čitatelji se bodejo še spominjali, koliko grozljivih pisem in „smrtnih obsodb“ je dobil naš urednik Linhart začasa znanih septemberskih dogodkov leta 1908. Seveda je na vsoto dopisovanje znorelih slovenskih narodnjakov imel le en odgovor in to je — smeh. Mislil si je pač: Psi lajajo, karavana pa gre naprej . . . Vsa ta besna gonja prvakov namreč dokazuje, da se nas in našega dela za ljudstvo bojijo. To nedeljo imamo v Mariboru večji kmetski shod, na katerem hočemo svoje stalšiče gledè zločinske slovenske obstrukcije v deželnem zboru označiti. Narodnjaki hočejo ta shod na vsak način prepreči. Tako so nam poslali sledeče pismo, ki je pisano v pokvarjeni nemščini, da bi se podlega pisca ne našlo. Seveda je pisec slovenski narodnjak in morda se nam posreči, da ga dobimo ter primemo za ušesa. Dottično pismo se glasi dobesedno: — „An Hohe Reaktion des Staiierz in Pettau — Lieber Staiierz wir brauchen dier nicht . . . die Stok zum dreinhaun sind schon angeschafft. So beschlosssen bei einer Tischgesellschaft. — Alle.“ — Lepa „gselshaft“ morajo biti ti slovensko-narodni tički! Mi ne vemo, v kateri slovenski šoli so se nemščine učili. Ali vsekakor jim povemo na tem mestu, da se za njih pobalinske groznje toliko zmenimo, kakor za lanski sneg. Lajanje prvaških psičkov nas ne vstraši. Enkrat bomo že enega teh skritih falotov dobili! In potem bode drugo pesen zapel. Ljudi, ki grozijo s pobojem in tepežem, so pač v slovensko-narodnem časopisju našli te ideje. Slovenski narodnjaki poznajo pač le psovko, laž, obrekovanje, nož in poleno . . . Ako pa mislijo prvaški huj-skači v Mariboru, da si bomo pustili od njih shod motiti ali celo razbiti, potem so gotovo na napačni poti. Imeli smo že resnejše nasprotnike in nismo se jih vstrašili. Torej — aufviks! Korajža velja!

Solsko oblast, v prvi vrsti okrajni šolski svet v Ptuj opozarjamo na celo vrsto nedostatkov, ki so se v zadnjem času na raznih šolah vgnezdili. O učitelju Klemenčiču na Ptujski gori govorimo v dopisu iz Ptujске gore. Mi ne moremo razumeti, da tukaj oblast ne poseže vmes. Po temu, kar smo o Klemenčiču pisali, je ta od alkohola in napuhjenosti pokvarjeni človek sploh nesposoben za učiteljski posel. Mož je gotovo sramota za učiteljski stan. S kakšnim veseljem neki pošiljajo vbogi stariši svojo deco k temu človeku v šolo! Njegove razmere zlasti z ozirom na Habercso splošno znane in ljudje razširjajo razne govore in otroci čujejo žalibog marsikaj in vidijo tudi marsikaj. Zlasti opazujejo Klemenčiča kot političnega huj-skača, ki stoji v sredi narodnjaške gonje. Koliko respekta zamorejo imeti otroci napram takemu učitelju? Ali šolska oblast ne izprevidi, da škoduje en Klemenčič ugledu šole? . . . Približno enako stoji stvar z nadučiteljem Gauklerjem na slovenski šoli za okolico Ptuj. Tudi lastnosti tega starega „feld-webelna“ smo že opetovano popisali. In celo slovensko-narodni učitelji so nam dali prav. Upamo, da bode Gauklerjevi vladi kmalu odklenkalo. Kajti v zadnjem času so postale razmere kričeče. Otroci okoliške šole so naravnost podivjani. Nam se smilijo slovenski kmetski stariši, ki morajo mirno trpeti, da se njih deca duševno kviri. Otroci nosijo narodnjaške znake, vpijejo za vsakim Nemcem „živio“, da bi ga s tem izzvali, pretepavajo in napadajo s kamenji nemške otroke, streljajo s „fraco“ nedolžno ptico, proklinjajo in psujejo. Gotovo vemo, da so vsi šolarji bolj ali manj razposajeni. Ali med otroško razposajenost in posurovelostjo je velika razlika. Zgodilo so se celo slučaji, da so morali odrašeni ljudje učence okoliške šole k policiji vleči. Čujemo pa tudi, da se je otrokom na okoliški šoli zapovedalo, da morajo svoje šolske potrebščine le pri prvaških trgovcih kupovati. To je navadni bojkot, ki je kazensko prepovedan. Opozarjamo torej oblast, da naj vrže svojo potrpežljivost vendar enkrat od sebe in naj napravi konec tem žalostnim razmeram. Drugače bi morali še oj-